

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 486/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kvak, s. r. o., Kuzmányho 18, Žilina, IČO 50 304 267, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Kvak, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3 To 29/2021 z 26. augusta 2021 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 3 To 29/2022 z 10. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 29/2021 z 26. augusta 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) v znení opravného uznesenia krajského súdu č. k. 3 To 29/2022 z 10. mája 2022 (ďalej len „opravné uznesenie“). Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia v znení opravného uznesenia a vrátenia veci krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Domáha sa primeraného finančného zadostučinenia v sume 100 000 eur a priznania náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 28 T 111/2021 z 11. mája 2021 uznal sťažovateľa za vinného zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2

písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 8 mesiacov.

3. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovateľ, ako aj poškodená odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 26. augusta 2021 tak, že odvolania podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

4. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 2 Tdo 16/2022 z 24. mája 2022 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v spojení s opravným uznesením. Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu bol porušený princíp prezumpcie neviny a z neho vyplývajúca zásada *in dubio pro reo*, došlo k deformácii vykonaných dôkazov a extrémnemu nesúladu medzi vykonanými dôkazmi a na ich základe urobenými skutkovými zisteniami. Krajský súd podľa sťažovateľa odôvodnil napadnuté uznesenie formálne a stereotypnými formuláciami a nedal odpovede na odvolacie námietky sťažovateľa.

6. Sťažovateľ namieta viaceré logické rozpory v zistenom skutkovom stave, ktoré v ústavnej sťažnosti podrobne vymedzuje. Podľa sťažovateľa uvedené skutočnosti „*vyvracajú spáchanie samotného skutku, a o to vypuklejšie odôvodňujú absenciu obligatórnej zložky objektívnej stránky trestného činu nebezpečného vyhrážania, t. j. vzbudenie dôvodnej obavy u poškodenej...*“.

7. Sťažovateľ poukazuje na to, že bol uznaný vinným len na základe jediného priameho dôkazu – výpovede poškodenej. Konajúce súdy mali dôsledne skúmať vierohodnosť a pravdivosť jej výpovede. Ak by vznikli pochybnosti o vierohodnosti alebo pravdivosti výpovede poškodenej (čo podľa sťažovateľa nastalo, pričom poukázal na viaceré logické rozpory vo výpovedi poškodenej), bolo potrebné, aby o vine sťažovateľa svedčil ucelený, spojitý a na seba nadväzujúci reťazec nepriamych dôkazov, resp. aby tento reťazec nepriamych dôkazov vylučoval akúkoľvek rozumnú pochybnosť o vine.

8. Sťažovateľ tvrdí, že zo série viacerých dôkazov vyplýva, že motívom poškodenej na podanie trestného oznámenia bola žiarlivosť, resp. snaha pomstiť sa sťažovateľovi, čo znižuje vierohodnosť a pravdivosť jej výpovede. Poukazuje tiež na znalecký posudok [REDAKOVANÉ], ktorý sa dopustil „*významného excesu a prijíma závery, ktoré sú v rozpore s poslaním znalca a znaleckého posudku.*“. Znalecký posudok uvedeného znalca je podľa sťažovateľa „*nepreskúmateľný a tým pádom nepoužiteľný ako dôkaz.*“.

9. Podľa sťažovateľa záver konajúcich súdov, že došlo k spáchaniu skutkov, ktoré sú predmetom obžaloby, a že ich spáchal sťažovateľ, „*nie je možné v tomto štádiu objasnenosti veci ústavne konformným spôsobom vyvodit' zo svedeckej výpovede poškodenej ako jediného a kľúčového priameho dôkazu. Pokiaľ by konajúce súdy zhromaždené dôkazy hodnotili riadnym, racionálnym a logickým spôsobom, nemohli by dospieť ku skutkovým zisteniam a ani k právnym záverom,*

ku ktorým v napadnutých rozhodnutím dospeli. Okrem toho ich závery sú nepreskúmateľné, pretože nie sú náležité odôvodnené.“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v spojení s opravným uznesením. Sťažovateľ predovšetkým namieta vykonané dôkazy – spochybňuje vierohodnosť výpovede poškodenej a taktiež použiteľnosť záverov znalca v špecifikovanom znaleckom posudku. Tiež namieta, že neboli naplnené všetky znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty špecifikovaného trestného činu.

11. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

12. Zo samotnej ústavnej sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 2 Tdo 16/2022 z 24. mája 2022 tak, že dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

13. Sťažovateľ v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a), g), h) a i) Trestného poriadku. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku namietal nedostatočne zistený skutkový stav, keď podľa sťažovateľa zistený skutkový stav mal byť založený na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, poukázal pritom na nepoužiteľnosť znaleckého posudku znalca [REDACTED] vzhľadom na excesy, ktorých sa znalec dopustil pri formulovaní svojich záverov. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietal, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by svojím konaním naplnil skutkovú podstatu v obžalobe uvedených skutkov. Dôkazná situácia jednoznačne nepreukázala jeho vinu. Poukázal na skutočnosti, ktoré konajúce súdy ignorovali a ktoré preukazujú absenciu naplnenia obligatórnych znakov skutkových podstát žalovaných trestných činov. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil aj dovolanie, s ktorého obsahom sa ústavný súd oboznámil, pričom konštatuje, že argumentácia v dovolaní v rámci dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku sa v zásade zhoduje s argumentáciou sťažovateľa v ústavnej sťažnosti.

14. Ústavný súd takto konštatuje, že sťažovateľ dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odôvodnil v zásade zhodnou skutkovou a právnou argumentáciou ako ústavnú sťažnosť a túto

argumentáciu v dovolacom konaní preskúmal najvyšší súd (z hľadiska naplnenia príslušných dovolacích dôvodov). Pokiaľ ide o námietky presahu tohto rámca, ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje na svoj právny názor týkajúci sa posúdenia námietok neuplatniteľných v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri m. m. IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022, IV. ÚS 471/2022). V tomto prípade však o uvedenú situáciu podľa ústavného súdu nejde.

15. Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľ ústavnou sťažnosťou nenapadol, preto nemohlo byť predmetom ústavného prieskumu. Ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietol ako neprípustný, mal namietat' vo svojej ústavnej sťažnosti aj postup dovolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie, čo však v danej veci sťažovateľ neurobil. Za splnenia tejto podmienky, aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa nevysloví, mohol by aj napriek tomu súčasne preskúmať aj rozhodnutie odvolacieho súdu (napadnuté uznesenie krajského súdu), vychádzajúc z § 124 zákona o ústavnom súde.

16. Uplatnenie právomoci najvyššieho súdu takto vylučuje, aby v uvedenej veci vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodoval ústavný súd, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

17. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu